

S
A
N
A
T
Y
O
L
C
U
L
U
G
U

Sayı: 2

- 1 Hikayemin Başladığı Yer - Mizgin Acun
- 2 Ah O Eskişehir - Mert Can Bozkurt
- 3 Dönüşümün En Kara Hali - Leyla Aydın
- 4 Hayata Dönüş - Cemile Taş
- 5 Dönüşüm - Şeyma Danışman
- 6 Hayat Ağacı - Cansu
- 7 Kişisel Dönüşüm - Hatice Özdemir
- 8 Acının Dönüşümü - Ergin Alagöz
- 9 Fotoğraf - Emel Nur
- 10 Evrim - Nurhayat Bayram
- 11 Basamak Etkisi - Nurullah Alagöz
- 12 Geçmişten Geleceğe Dönüşüm - Aynur Bağcı
- 13 Semazen - Berru Kılıç
- 14 Okuma İsteğine Karşı Olan Dönüşümüm - Merve Özdemir
- 15 Özel Teşekkür

HİKAYEMİN BAŞLADIĞI YER

ÇİZİM & YAZI: MİZGİN ACUN

Nehir'in dönüşüm hikayesi 15 yaşında gördüğü bir rüyayla başladı. Bu rüyayı gördükten sonra hayatında hiçbir şey eskisi gibi olmadı. Rüyasında en büyük hayali olan ülkeye, Gürcistan'a gitmişti. Ülkenin sembolü olan Ali ve Nino'nun heykelinin önündeydi. O muazzam heykele hayran kalmıştı. Bir anda etrafı kalabalıklaşmıştı. Herkes farklı farklı sorular soruyordu.

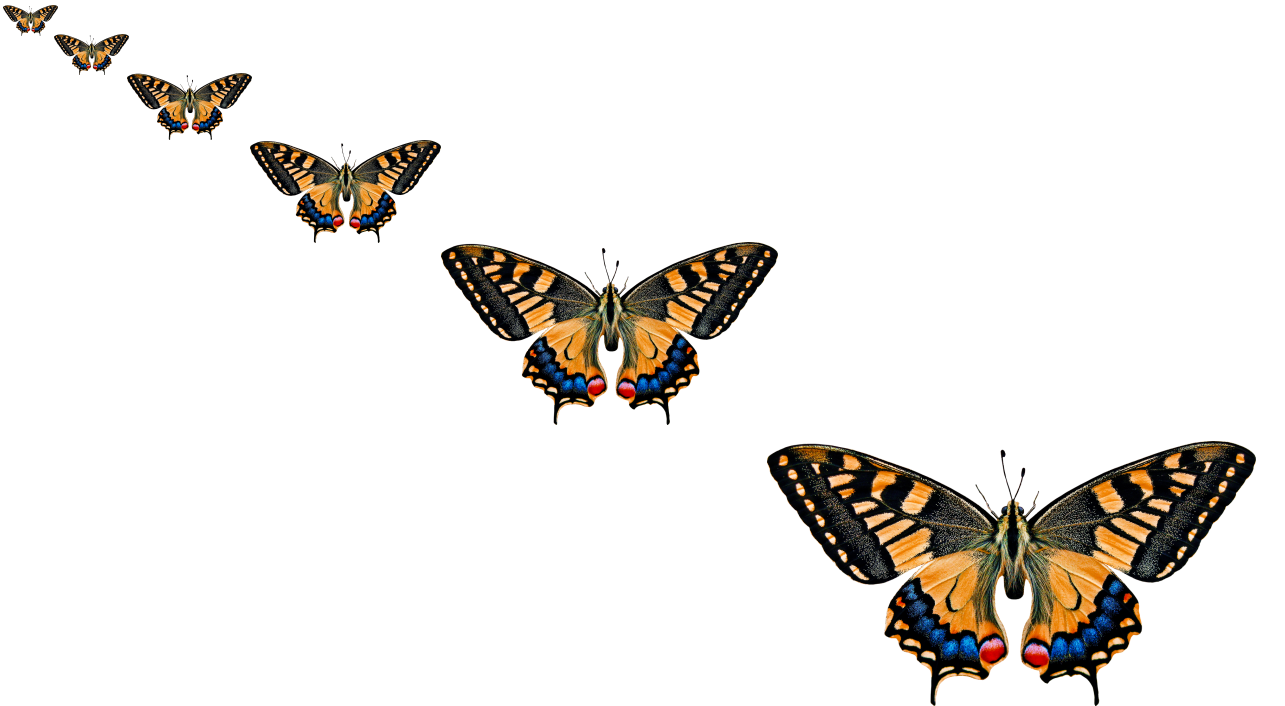
Ellerindeki kitapları Nehir'e doğru uzatıyorlardı. Bir an gözü kitaptaki isme takıldı. Onun adı yazıyordu kitaplarda. O an içini bir sevinç kapladı. Kendini hemen topladı ve sordukları sorulara olabildiğince cevap vermeye çalıştı. Bir yandan konuşuyor bir yandan da kitapları imzalıyordu. Tam o sırada uyandı. Uyandığında içinde müthiş bir enerji vardı. Hemen kağıdı kalemi aldı ve başladı yazmaya. Aradan birkaç ay geçtikten sonra öğretmeni onlara okulda bir kompozisyon yarışması düzenlendiğini söyledi ve katılmak isteyen var mı diye sordu.

Heyecanla elini kaldırdı ama kompozisyonun nasıl yazıldığı hakkında hiçbir bilgisi yoktu. Bu yüzden içinden vazgeçmek geldi. O an rüyası geldi aklına. O andan itibaren en büyük hayali aynı rüyasındaki gibi kitap yazmak oldu.

Küçük bir araştırma yaptı ve yazdı kompozisyonunu. Bir süre sonra haber geldi. Türkiye birincisi olmuş. Bu güzel haberi öğrenen öğretmenin gözleri dolu dolu oldu. Bir an için inanmadı. Şaşkınlığını üzerinden atmak için yutkundu. Bir hafta sonra düzenlenen ödül töreninde yazdığı kompozisyonu okumasını istediler. Bir an korkuya kapıldı çünkü o ana kadar değil sınıfta bir yazı okumak, arkadaşlarıyla bile konuşmaktan çekiniyordu. Bu durumu atlatmak için zor da olsa öğretmeninden yardım istedi. Ve ödül töreni gelip çattı. Öyle heyecanlıydı ki yüreği ağzındaydı. Dimdik ve göğsünü gere gere çıktı sahneye. Kapattı gözlerini ve ezberlediği kompozisyonunu okudu. Gözlerini açtığı anda onu izleyen herkesin hıçkırığa hıçkırığa ağladığını gördü. Bir alkış koptu. Kendisiyle gurur duydu bir kez daha. Etraftaki insanların gurur dolu bakışları onu daha da güçlendiriyordu. O günden sonra daha farklı birine dönüştü.

Okuduğunuz bu hikaye benim hikayem, hala yazıyorum. Yazmak benim için en güzel terapi. Ve gücüm yetene kadar yazmaya devam edeceğim. Eğer o zaman böyle bir risk almasaydım ve tüm bunları yapacak cesareti kendimde bulamasaydım şu an bu durumda olamazdım.

Fransız yazar Andre Gide'nin bu konuda çok güzel bir sözü var; "Kıyıyı gözden kaybetmeye cesaret edemeyen insan yeni okyanuslar keşfedemez."

AH O ESKİŞEHİR

MERT CAN BOZKURT

Eskiler başkaydı. Kalorifer petekleri yoktu mesela. Soba üstünde kızaran kestaneleri hatırlar mısınız? Soğuk kış günlerinde, bir Türk filmi eşliğinde ailece toplanıp kestane yedik, kahkahalarla çınlatarak odalarımızı.

Şimdilerde sobayla ısınan evleri, gecekonduların huzurunu, dar sokaklı apartman dairelerinde arar olduk. Hani haşereler girmesin diye maviye boyadığımız panjurlar vardı ya... Artık böcek ilaçları kokusu var pencere önlerimizde.

Düğünlerimiz vardı, bütün akrabalarımızla, bahçelerimizde kızlarımız gelin, oğullarımızı damat edip uğurlardık. Şimdilerde batı özentisi düğünlerle unuttuk geleneklerimizi.

Zaman geçiyor. Dün bugünü, yarını aralıyor. Takvim yaprakları dökülüyor.

Sevdalımıza "Evvelim sendin, ahirim sensin." diyorduk bir zamanlar. Şiirler yazıp, mektuplar gönderiyorduk çiçek kokulu zarflarda. Bugünlerde ise gönül cambazlığı yapıyoruz. Yalanlar söylüyor, güven yitiriyoruz. Küçültüp sevgileri, bir bedene kalıp gibi sıkıştırıyoruz.

Dönüştüğümüzü sanıyoruz. Ama unutuyoruz. Modern yaşamak adına...

DÖNÜŞÜMÜN EN KARA HALİ

LEYLA AYDIN

Zaman

Gerçeklik

Dönüşüm

Doğrusal olan bir yoldan çok daha fazlası...

Şimdi sular altında olan Eski Halfeti'deki Ulu Cami'nin yapımında Ermeni taş ustaları çalışmış. Bu ustalardan biri olan Asadur'un da güzeller güzeli Vartuhi adında bir kızı varmış. Kız öyle güzelmiş ki, esmer ve badem gözlüymüş. Herkesi kendine hayran bırakmış. Kendisine aşık olanlara aldırmaııp, onları karşılıksız bırakan çok güzel bir peri kızı gibiymiş. Bu güzeller güzeli kız evinin avlusunda dillere destan kan gibi kırmızı güller yetiştirirmiş. Hiçbir memlekette onun güllerinden daha iyisi yetişmezmiş. Alıp başka yere dikildiğinde de solar gidermiş, başka yerde asla yetişmezmiş. Sular altında kalan Halfeti'nin yeni taşındığı yere, insanların anılarını taşıyamadığı gibi, bu gülde başka bir yere taşınamazmış.

Bu yazı her ne kadar güllerin dönüşümünü anlatacak olsa da, Halfeti'nin dönüşümüne, Fırat Nehri etrafında şekillenip dönüşen yeni hayatına değinmeden de geçmek istemedim.

Bir tarafta harika bir baraj yapımı ve o bölgenin uzunca yıllar su ihtiyacını karşılayacak bir proje girişimi, diğer tarafta o suların altında terk edilmiş evler, düzeni bozulmuş hayatlar, mazide kalmış anılar ve yeniden kurulması zor düzenler var. Köy yaşamı bitti ve yerine apartman dairelerinden oluşan bir dönüşüm meydana geldi.

Konu dağılmadan tekrar gelelim bu bölgenin o ünlü efsanesine ve bu güzel kızımızın başından geçenlere. Bu kadar güzel olup da böyle bir hikayenin mutlu sonla bitmesi mümkün olabilir mi?

Fırat Nehrinin karşı tarafında Fırat adında güvercin ve keklik yetiştirmeye meraklı Müslüman bir genç yaşarmış. Günlerden bir gün bu gencin güvercini bir sebeple kaçıp Vartuhi'nin gül yetiştirdiği avluya konuvermiş. "Hey, kimse yok mu?" diye seslenmiş önce oğlan, sonra bahçe kapısında bir kız belirince onu görüp aşık oluvermiş birden. Güvercininin gelmesini beklemeden o bahçeye girmiş ve kızla konuşmaya başlamış.

FOTOĞRAF: LEYLA AYDIN

“Merhaba, rahatsız ediyorum. Şey...” dedi heyecanlandı, kızardı, utandı oğlan ve derin bir nefes alıp devam etti. “Güvercinim, sanırım sizin avlunuza girdi. İzin verirseniz onu avlunuzdan geri alabilir miyim?”

“Peki, ya almanıza rıza göstermezsem?”

“O zaten kendiliğinden bir şekilde geri gelir. Sadece güzelliğinizi yakından görmek istedim. Öyle büyüleyici ki... Gözleriniz adeta bir yıldız gibi ışıltılı, gökyüzü gibi masmavi...”

“Teşekkür ederim fakat birisi görmeden ya da babam gelmeden gitseniz iyi olacak.”

“Allah görüyor ya sonuçta, kendinize iyi bakın.”

“Bekle!” dedi kız ve devam etti.”

“Bak, biliyorum tuhaf gelecek ama sana karşı benim de içimde bir hislenme var. Gece beni almaya gel, buluşalım.”

“Orada olacağım inşallah.”

Gece olunca, biri Hıristiyan diğeri Müslüman iki farklı kültüre ve inanca sahip bu iki genç aşık buluşmuşlar. Uzanıp yıldızları izlemeye başlamışlar. El ele tutuşmuşlar. Kız, oğlana bahçesinden bir gül hediye etmiş. Sonrasında günler geçmiş gitmiş. Bir gün yine bir gece vakti buluştuklarında “Bizim böyle bulduğumuz öğrenilirse kimse hoş karşılamayacak biliyorsun değil mi?” demiş genç kız, garip bir ikilem içinde. Bir yandan korkuyormuş ama aynı zamanda deli gibi de seviyormuş.

“Boşver, alışırlar, kabullenirler. Aynı topraklarda yaşıyoruz, değerlerimiz de aynı, bir şekilde hallolacaktır.” demiş oğlan.

“Evet ama babalarımız, daha doğrusu ailelerimiz kolay kolay buna ikna olmayacak, razı da gelmeyecek!”

“Semadaki yıldızlar kaç taneyse benim sana olan sevgim de o kadar. Onları ne senin ne benim ne de bir başkasının saymaya gücü yeter. Hepsini saymalarını isteyeceğim onlardan o vakit. Bu iş nasıl imkansızsa, beni senden vazgeçirmeleri de öyle imkansız.”

Bu sözler kızın hoşuna gitmişti. Fakat onları gören kızı beğenip kıskanan birisi, kızın babası olan Asadur’a bu durumu gidip anlatmış. “Asadur, elçiye zeval olmaz. Diyeceklerimi iyi duy. Senin kızının geceleri görüştüğü birisi var.”

“Eeee! Ne olmuş? Kendi gibi Hıristiyan birisidir muhakkak.”

“Değil. Bir Müslüman!”

“Ne dersin sen ihtiyar! Müslüman ile Hristiyan’ın evlendiği nerde görülmüş? Hadi, evlendiler diyelim, doğacak çocuk kime neye nasıl inanacak, ne yapacak? Aileler birbiriyle anlaşamayacak en basitinden. Bunlar çok karışık işler, bu işin o yüzden olması zor, hatta imkansız!”

Asadur bu aşkı öğrenince kabul edememiş, küplere binmiş,

hop oturmuş hop kalkmış ve evlenmelerine asla ama asla razı gelmemiş. Toplamış ahalisini gitmiş gencin evine, kapısına dayanmış ve olanları bir bir anlatmış. Gencin ailesi de razı gelmemiş bu duruma. Bir karar alınmış. O karara göre gençler birbiriyle evlendirilmeyecek gerekirse aileler uzaktaki başka yerlere göç edecekmiş. Derken genç aşık oğlan eve gelmiş. Olanlar anlatılmış, vazgeçmesi istenmiş.

Oğlan kızla görüşmek için çok mücadele vermiş. Asadur’la konuşmuş, köyün ileri gelenleriyle konuşmuş, her çareye başvurmuş.

Kızın evden çıkması yasaklanmış. Babası onu bir an önce evlendirmek istemiş ama bir türlü uyuşmamış yıldızı kızın kimseyle. İki aşık birbirlerini göremez olmuşlar. Kız tüm acılarını, üzüntülerini bahçesindeki güllere anlata anlata bitirememiş. Güllerini sürekli gözyaşlarıyla sulamış.

Oğlan, güverciniyle “Son kez Fırat’ta görüşelim bir yolunu bulup o evden çık.” diye kıza haber göndermiş. Nehrin kenarında buluşmuşlar.

Aileler bu buluşmayı haber alıp yanlarına gelmeye başlayınca da bu iki genç aşık artık son çare olarak kendilerini Fırat'ın sularına atıp yaşamlarına son vermekte bulmuşlar. Oğlanın sakladığı karagül Fırat'a karışmış.

Onların ölümüyle birlikte kızın gözyaşlarıyla suladığı bahçesindeki tüm kırmızı güller siyaha dönüşmüş. Karagüller tüm avluyu ve evdeki tüm odaları kaplamaya başlamış. Bu gülün ismi "Karagül" olarak tarihe ve efsanelere geçmiş. Karagül, Şanlıurfa'nın Halfeti ilçesinden başka hiç bir yerde de artık yetişmez olmuş.

Ben Halfeti'ye gittiğimde, kendine has kokusu ve görünümü olan karagülü maalesef göremedim. Ama reçelinden ve lokumundan yemeden de geri dönmedim. Hatta karagül sabunu ve kreminden de aldım. Her ne kadar kokusunu duymasam ve kendisini göremesem de karagül bir şekilde pek çok farklı kullanım alanına dönüşmüş halleriyle bana ulaştı diyebilirim.

HAYATA DÖNÜŞ

CEMİLE TAŞ

Dönüşüyoruz,
Hayatın içinde
Güzel olan her şeye.
Güzel insan olmaya,
Güzel kalp taşımaya...

Bir tırtılın,
Kelebeğe dönüşmesi gibi
Mesela...

Gülen yüzlü, tatlı sözlü
İnsanlara dönüşüyoruz
Bırakıp acılarımızı.
Çünkü
Dönüşümün en güzeli,
Dönüşümüz hayata.
Dört elle tutunup
Sarılıyoruz yaşama.

Biz,
Güzel olan her şeye
Atıp imzamızı,
Yeniden doğuyoruz dünyaya.

Ve sadece
Dönüşüyoruz.
Noktadan sonra başlayan
Her yeni cümlenin,
Yeni hayat hikayesini
yaşamaya.

Dönüşümün en güzelini,
Biz yaşadık bu hayatta.
Umutlarla mutlu olduk,
Hüzünlerle masum.
En güzeli de insan olduk,
Dönüştüğümüz bu hayatta.

ÇİZİM: NURSENA AKPINAR

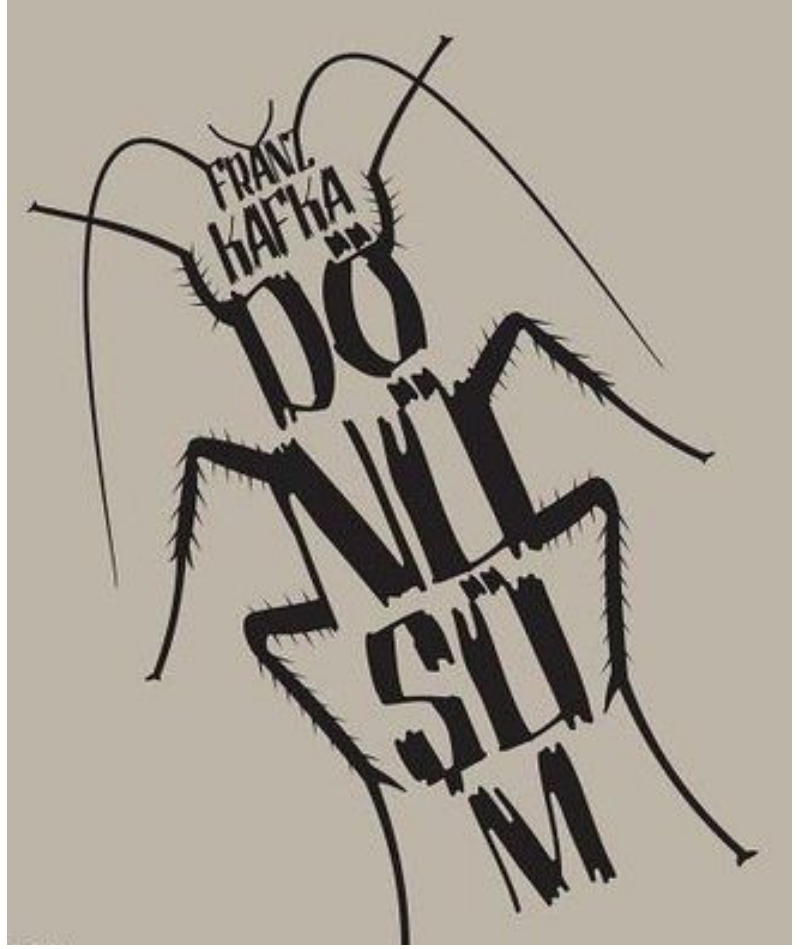
DÖNÜŞÜM

ŞEYMA DANIŞMAN

Franz Kafka, 1883 – 1924 yılları arasında yaşamış bir yazardır. 20. yüzyıl edebiyatının en önemli yazarlarından biridir. Eserlerinden en önemli olanı "Dönüşüm" kitabıdır.

Dönüşüm kitabını 1915 yılında yayınlayan Kafka, kitapta bize birçok mesaj iletmiştir. İlk okuduğumda kitaptan oldukça etkilenmişim. Hatta ikinci okuyuşumda çok farklı anlamlar çıkarmışım. Çünkü bana göre bir kitap birden fazla kere okunmalıdır.

Kitabın analizine gelecek olursak; Gregor Samsa bir sabah yatağında böcek olarak uyanır. Kendini yatağında hasta hisseden Gregor Samsa o gün işe gidememişti. Bunun üstüne kendisinin neden işe gelmediğini merak eden müdürü, onu ziyarete gelmişti. Fakat müdürünün evden gitmesiyle artık işsiz olduğunun farkındaydı. Ev ortamında ise en iyi anlaştığı kişi kız kardeşi Greta idi. Bay ve Bayan Samsa çocuklarının işsiz kalmasıyla evde artık onu fazlalık gibi görüyorlardı. Odasından bir türlü çıkamayan Gregor, bir böcek pozisyonundaydı. Bu da aslında bir metafordur.

İşten kovulmasıyla ekonomik sorunlar ortaya çıkmıştı ve bu durum daha da ağırlaşmaktaydı. Gregor gerçekten bu işi isteyerek mi yapıyordu? Yoksa toplumun dayattığı işleri yapmakla mı yükümlüydü? Onun böceğe dönüşmesinin metafor olmasının sebebi, bir yabancılaştırma görmemizdir. Ekonomik nedenlerden dolayı zayıf düşüyor ve herkese karşı yabancılaşıyordu. Kendi özüne, kişiliğine düşman oluyordu. Günler geçtikçe Gregor Samsa'nın yüzüne bakılmaz hale gelmişti.

Ailesi artık onu sevmiyordu ve Gregor yabancılaşıyordu. Ailesi o çalışırken ona çok iyi davranırken, Gregor'un bir böceğe dönüşmesiyle ondan tamamen uzaklaşmışlardı. Gregor artık farklı bir şeye bürünmüştü, o yüzden de olduğu gibi değildi. Bu da bize toplumda var olma sürecini anlatıyor olabilir. Farklı biri olursak ailemiz ve etrafımız tarafından dışlanabiliriz. Peki, bu doğru mu?

Gregor'un inanılmaz dönüşümü ailesine ve kendisine zarar vermişti ama Gregor değişirken ailesi eğer onun yanında olsaydı, belki de kitabın sonu farklı bir hal alacaktı. Aslında evin yapı taşı Gregor'du, her ne kadar kendisine köle gibi davranılsa da. Çünkü baba rolünü üstlenen kişi kendisiydi. Birden Gregor'un bir böceğe dönüşmesiyle işler ters gitmeye başlamıştı. Bir anlamda gelir kaynağı azalıyordu ve bu ailenin hiç hoşuna gitmemişti. Yani aslında, size iyi geliyorsa o kişiyi seversiniz, size bir yardımcı dokunuyorsa ona nazik davranırsınız veya size karşı çıkmıyorsa ona saygı duyarsınız. Gerçekten böyle mi olmalı? Karşı taraf sırf değişiyor diye ondan uzaklaşmak doğru bir davranış mıdır? Kafka, bize bunları düşünmemiz için iyi bir fırsat verdiğini düşünüyorum. Çünkü Kafka'nın çocukluğu da benzer sorunlarla geçmiştir. Baba-oğul anlaşmazlığı, kendisine köle gibi davranılması, özgüvensiz oluşu. Aslında tüm hepsinin detayları kitaba yansımıştır. Kafka'nın da kendisi bir dönüşüm yaşamıştır.

Kitap aslında değişen toplumsal ilişkileri, kendisine, dış dünyaya yabancılaştıran ve yalnız hisseden insanları anlatıyor. Okurken oldukça keyif aldığım bu kitabı sizlerin de okumasını tavsiye ederim.

Dönüşüm bazı zamanlarda iyi, bazı zamanlar da ise kötü sonuçlar doğurabilir. Peki, bu durumu kendimiz mi yaratıyoruz yoksa toplum mu? Bunun cevabını kitapta bulabilirsiniz.

HAYAT AĞACI

ÇİZER MAHLASI: CANSU

KİŞİSEL DÖNÜŞÜM

HATİCE ÖZDEMİR

Dönüşüm kelime anlamıyla başka bir biçime geçiş, köklü değişim anlamını ifade etmektedir. Peki ya kişisel dönüşüm?

Kişisel dönüşüm ise bir yenilenme hali. Günümüz dünyasında bilgisayarlarımız, akıllı telefonlarımız düzenli aralıklarla bizlere güncelleme uyarılarını hatırlatırken, bizler acaba kendimizi güncellenme ihtiyacımız olduğunu ne kadar hatırlıyoruz? Ya da hatırlıyor muyuz?

Bence dönüşüme karar vermeden önce evvela kendimizi iyi analiz etmeli, kör noktalarımızı, zaaflarımızı, korku ve endişelerimizi, artılarımızı, eksilerimizi hatta hayallerimiz gibi soruların cevaplarını kendimize çok net vermemiz gerekir. Bu sorulara yanıt vermenin ilk adımı kendimizi iyi tanımaktan geçer. Kendimizle olan ilişkimize ayna tutup kendimizle savaş halinde miyiz yoksa kendi benliğimizle barışık mıyız?

Yaşadığımız acılar için kendimizi kamçılıyor muyuz yoksa başardıklarımıza odaklanıp yeni başarılar için gayret mi ediyoruz?

Evet, yeni bir dönüşüm kararı aldıysak büyük resmi tam belirleyip, hedeflerimizi, olmak istediğimiz kişiyi kafamızda netleştirmekte fayda var. Ben kendi dönüşüm hikayemde bunun için önce kendime bir rol seçerim ve hayatım için ne iyi olur dediysem listelerim. Yani küçük adımlarla dönüşmeye başlarım. Şu anki halinizle olmak istediğiniz kişi arasındaki farkı görün ve küçük adımlarla dönüşüme başlayın.

Her yeni yıla girmeden önce sıklıkla "Ben bu yıl değişeceğim", "Hayatımda şunları ve şunları değiştireceğim" gibi cümleler duyarım. Peki bunlar değişiyor mu gerçekten? Değişmiyorsa acaba nerede hata yapıyoruz?

Gelişmek ve dönmek; istikrar, sabır ve zaman gerektirir. Elbette kolay değil ama imkansız da değil. Var olan kimliğimizi bir anda değiştiremeyiz. İstikrar ve kararlılıkla yol haritamızı belirler ve yol alırsak, neden olmasın? Kimsenin elinde sihirli bir değnek yok ki bize dokunsun ve hayatımızı değiştirsin, bunu başaracak olan kişiler bizleriz.

Hayatta her şey bizim kontrolümüzde olmayabilir ama olmak istediğimiz hayatı inşa etmek bizim ellerimizde. Evet, ailemizi biz seçemiyoruz ama iyi arkadaşlar seçmek bizim kontrolümüzdedir. Kendimizi geliştirmek, topluma faydalı birey, iyi bir arkadaş, iyi bir anne olmak bizim elimizdedir.

Dönüşüm için yaşadığımız kötü anları, acıları ve başarısızlıkları kendimize sürekli hatırlatarak motivasyonumuzu düşürmek yerine, an'a yani şimdiye odaklanarak neler yapılabilir bundan sonrası için diye düşünmeliyiz. Daima yenilik halinde olup, risk almaktan korkmamalıyız.

Peki motivasyonumuz düştüğünde neler yapılabilir? Zamanım yok, yorgunum, yarına kalsın gibi bahaneler yerine "Ben başarabilirim" demeyi öğretmeliyiz iç sesimize.

Sonuç olarak hedeflerimizi belirleyip kendimize bir çizelge oluşturmalıyız. Örneğin ayda bir tane kitap okumak, haftada bir kişisel gelişimime katkı sağlayacak film izlemek, müze ziyaretleri yapmak, ayda bir kere sorumluluk projelerinde yer almak, Ted konuşmalarını takip etmek gibi. Örnekleri sizler çoğaltabilirsiniz.

Bu örnekleri düzenli uyguladığımızda bence bir ödülü hak ediyoruz demektir. Örneğin çok sevdiğimiz bir yemeği kendimize ısmarlayabilir, hep almayı ertelediğimiz o çantayı kendimize hediye edebiliriz veya iş çıkışı kendimize kahve ısmarlayabiliriz.

Son olarak dönüşüm yolunda ilerlerken kendi olumsuz iç sesimizi ve dışarıdan gelen olumsuz sesleri susturmayı öğretelim kendimize. Kendimize sık sık telkinler yapalım ve büyük resmi daima zihnimizde canlı tutalım. Görebileceğimiz yerlere hayalimiz ile ilgili yazılar yazarak umudumuzu diri tutalım. Kendimizi geliştirmek ve yeni bir ben oluşturmak için krizleri fırsata çevirmeyi, zamanı yönetmeyi öğrenmeliyiz. Yeni bir 'ben' için yardım istemekten çekinmemeli, konfor alanımızdan çıkmalıyız çünkü her şey bizim için.

O halde yeni bir 'SEN' için hazır mısın?

ACININ DÖNÜŞÜMÜ

ERGİN ALAGÖZ

Acıyla başladı bütün doğumlar, acıyla son buldu ölümler.
Bir nefeslik ömürde, acıya boyandı tüm renkler.
İncecik bir dal gibi kırıldı ortadan ikiye,
Kimsesiz, yapayalnız, yalın ayak büyüdü yetimler.

Ruhlar sancıda, bedenler acıda, uzanan eller yarı yolda
Dünyanın yükü sırtımda
Dost bildiklerim cehennem kapısında

Gelin dostlarım ötelere bizim olsun
Atalım bir adım, olsun bin adım, olsun yüz bin, beş yüz bin adım
Gelin dostlarım atalım bir adım

Acılarla bezenmiş hayallere bir adım
Karanlığa gömülmüş hayallere bir adım
Umutsuzluk bataklığında boğulan ruhlara bir adım
Bin adım, yüz bin adım, beş yüz bin adım
Her şeyin başı bir adım

Dönüşsün acıların en derini; umuda, sevgiye, ufukların ötesine yol olsun
Dönüşsün yetişkinlerin kalbi çocuğa
Dönüşsün bütün kaybolmuş yollar; ışığa
Dönüşsün ölümü bekleyen kalpler bir filiz dalına
Can çekişen ruhlar bedenlerin içinde dönüşsün gökyüzünde yıldızla

Vursun cellat korkanın başını
Alsın Azrail kurbanların canını
Dönüşsün bir kadın Anka kuşuna
Dönüşsün bir adam martıya
Dönüşsün, dönüşsün, dönüşsün
Dönüşsün cehennem denen bu dünya!

FOTOĞRAF & YAZI: EMEL NUR

Aslında uzun zaman önce masmavi bir tekneydi. Balıkçıların her gün balık tutmaya çıktığı, bol bol balıkla limana dönen güzel bir tekneydi. Zamanla yaşlandı, yüzemez oldu. Balıkçı onu o kadar çok seviyordu ki, ondan ayrılamadı. Onu balık lokantasına bir saksı olarak yerleştirdi ve her gün beraber olmaya devam ettiler.

EVİRİM

NURHAYAT BAYRAM

Büyük patlamanın üzerinden neredeyse 100 yıl geçti. Dünya artık çok farklı bir yer.

Eskisinden çok daha küçük; bir o kadar da sessiz... Artık insanlık yok olmanın eşiğine geldi. Su kaynakları yok oldu. Bir damla su için savaş çıkaracak medeniyetler var. Bunların yanı sıra yeni türler de üredi. Biz onlara 'Kara' diyoruz. Kara'lar bizim korkulu rüyamız.

İlk ortaya çıktıklarında insanları bir bir yediler. İnsanlarla beslenen; bu dünyanın başına gelmiş en korkunç türler. Görünüşleri sırtlan ve köpeğe benziyor. Büyük pençeleri ve sivri dişleri var. Koştukları zaman bir çita, durduklarında leopar, insanları yerken de adeta bir yamyam gibiler. Diğer hayvanlardan en önemli farkları ön ayaklarını insanlar gibi kullanabilmeleridir. Biz Kara'lar ile yaşamaya alıştık. İnsanlar artık ya avcı ya da bir avlar.

Ormanın içinde küçük bir evde yaşıyoruz, ben ve kardeşlerim. Anne babamız biz çok küçükken av oldular. Onları çok özleyorum. Bugünlerde derin bir sessizlik var. Neredeyse 10 yıldır tek bir insanla karşılaşmadık. Buraya 'Kara'lar gelemiyor. Etrafımız uçurum. Böyle daha ne kadar yaşayabiliriz, muamma. Silahlarımız da suyumuz gibi tükenmek üzere.

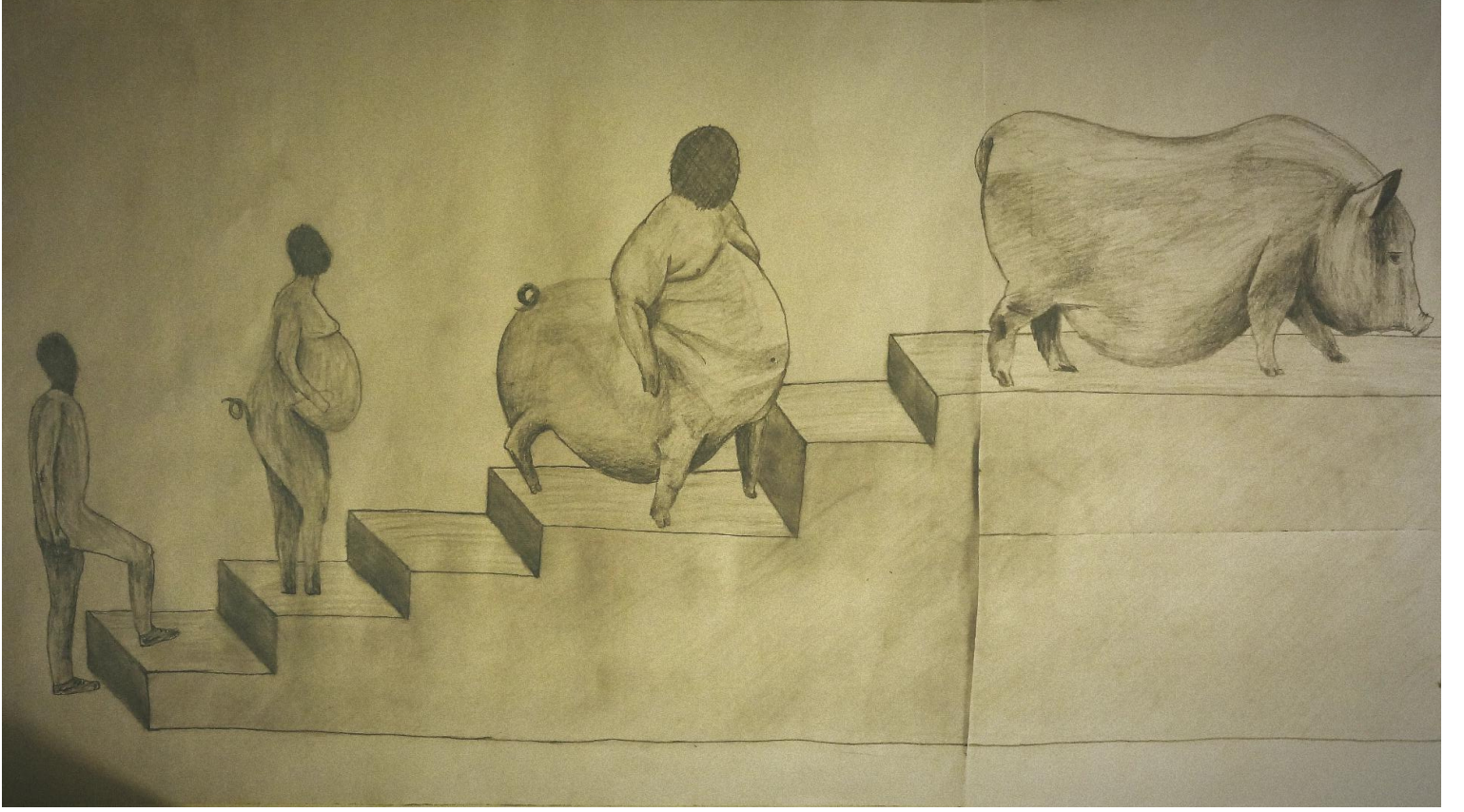
Bugün eski eşyalarımızın içinden bir kitap buldum. Kapağında kocaman yazılmış "DÜNYAMIZ DÖNÜŞÜYOR." yazısı vardı. Hala okuyabildiğime şaşırdım. İçini biraz karıştırınca gözlerimdeki yaşları tutamadım. Kitapta evler, saraylar, camiler, okullar ve tarihi birçok yer vardı. Bunun yanı sıra akarsular, göller, nehirler, şelaleler ve deniz... O kadar güzel ki! Dünya ne zaman, nasıl bu hale geldi? İç çektim, içimi pis gazla doldurdum. Bazen neden çabaladığımızı soruyorum kendime. Artık bu dünyadan ümit kesilmeli. Kara'lar yüzünden ne suyumuz ne de yiyeceğimiz kaldı. Bir canımız kaldı, onu da iştahla bekliyorlar. Gittikçe çoğalıyorlar. Dünyanın dönüştüğü bu aciz yaşam alanı kaliteli havayı bile bize çok görüyor.

Ne uçan arabalar ne de kablosuz elektrik mevcut. Dünya bunların olması için her kaynağını yok etti. Birçok hayvan geçirdiği evrim sonucunda vahşi yaratıklara dönüştü. İnsanlık eridi, bitti. Eskiden para için her şey yapılırdı, şimdi bir damla su için yaşam mücadelesi veriliyor. Dünya artık dönüştü.

Ve gezegenlerin arasından neredeyse çıkarılacak kıvama geldi. Dünyayı değiştirmek isteyen kimdi? Bütün güzellikleri elleriyle yok eden kimdi? Aklımda o kadar çok soru var ama cevap arayacak halim yok. Açlık, uykusuzluk, susuzluk bedenimi esir etti, kıpırdayamıyorum ki.

Bugün havada sis yok. Ölmek için güzel bir gün! Pes etmek için kötü... Sonuna kadar savaşıcağıma inancım tam. Yine de sonuna gelip gelmediğimi anlamak zor. Zor olan başka şeyler de var. Dünyayı eski haline dönüştürmek; bu imkansız işte! Açıkçası bunu yapmaya cesaretimizden çok gücümüz yok. Biz üç kardeşiz. Dünya tek! Tek başına ama eksiklikleriyle bizden güçlü...

BASAMAK ETKİSİ

NURULLAH ALAGÖZ

GEÇMİŞTEN GELECEĞE DÖNÜŞÜM

AYNUR BAĞCI

Merhaba sevgili okurlar, bu sayıdaki yazılarımızın konusu olan dönüşümle ilgili olan düşüncelerimizi size aktaracağım.

Dünyanın değişimine bir de, eskilerin dilinde gelecek neslin gençleri, şimdiki dilde Z kuşağı gençleri olan bizlerin gözünden bakın istedim. Geçmişten bugüne birçok şey dönüşüm geçirdi herkesin ve her şeyin dönüşüm noktası farklıdır tabi ki. Bazen bu dönüşümü fark edebiliyoruz ama bazen hiç anlayamıyoruz bile.

Geçmişten bugüne gelecek olursak dönüşüm noktalarımız kimi zaman çevre, kimi zaman düşünceler, karakterler, kimi zaman doğa gibi birçok konu var. Peki, dönüşen sadece bunlar mıydı? Maalesef ki hayır. Hayatımıza giren en büyük değişim olan teknolojik değişimi unutmamalı. Çünkü şu anki çağımızda teknolojinin bize getirdiği dönüşümleri yaşıyoruz. Bazen hiç bir şeyin farkına bile varmadan bir anda kendimizi bilmediğimiz fikirlerin, düşüncelerin içinde buluyoruz ve buna çoğu zaman gelişim diyoruz. Neden mi?

Bu çağın bize verdiği dönüşümleri kimi zaman fark etsek de bazen dile getirmekte güçlük çekiyoruz. Mesela çocukken oynadığımız oyunlar, o oyunları oynarken hala anlattığımız anılarımız değişiyor. Yerini evde bilgisayar başında oynayan çocuklar alıyor. Peki sadece çocuklar mı yalnızlaşan? Ailelerimizle her düşüncemizi paylaştığımız o anlar ya da hep bir aradayken edilen sohbetler, verilen nasihatler, anlatılan hikayeler, merakla dinleyen biz küçükler, hep bir arada yenilen yemekler, bayram sabahları toplanılan şekerler... Sizce de bunlara dair birçok şey dönüşmedi mi? Şeker toplanılmayan bayramlar, bir arada yenilmeyen aile yemekleri, çocukların ellerinde teknoloji yokken oynatılan oyunlar, anlatılan hikayeler, anılar, bunların her birinin yerini dijital platformlar almadı mı? Teknolojinin getirdiği birçok kolaylık varken sık sık düşünürüm. Beraberinde getirdiği bu dönüşüm bizler için iyi miydi? Kötü mü?

SEMAZEN

ÇİZİM & YAZI: BERRU KILIÇ

İnsanoğlu yaşamında sürekli dönüşüm gösterirken
Unuttuđumuz bir gerçek var,
Yaşamımız boyunca dert edindiğimiz acılarımızın hiç geçmeyecekmiş
gibi
Yaşadığımız bu dünya fani değil midir?

OKUMA İSTEĞİNE KARŞI OLAN DÖNÜŞÜMÜM

MERVE ÖZDEMİR

Çok farklı hayatlarla ve hikayelerle karşılaştım. Zaman zaman yurda gelen gönüllü ablalar oluyordu. Onlarla konuştuğça bende onlar gibi olmak istediğime karar verdim. Bana göre onlar bir şeyler başarmış ve şimdide bize destek olmaya gelen ablalardı. Daha o zamanlar ileride birilerine dinleyerek destek olmak istediğimi anladım. Yaş aldıkça psikolog olmak istediğime karar verdim.

Çünkü okumayı öğrenmeyi dinlemeyi çok seviyorum. Bence insanlara yol göstermek onlara manevi olarak destek olmak çok gurur verici bir duygu...

Ama maalesef dilediğim gibi olmadı. Daha çocuk yaşta evlendim anne oldum. Çok zor zamanlardan geçtim ve zamanla hayalimin gerçekleşmeyeceğini düşündüm. Okuyamadığım için psikolog olmak hep içimde ukte kaldı.

Eşim ise üniversite mezunuydu. Etrafımda okuyan bir çok insan vardı. Yurttan arkadaşlarımdan hala görüştüklerimin okuduklarını gördükçe içimdeki bir şeyler değişmeye başladı.

Okullarından bahsediyorlardı. Bir kısmı açık öğretimden devam etmişti. Onlarla konuştuğça o pes etmiş iki çocuk annesi de zamanla dönüştü. Bende artık okumak istiyordum ve bunu yapabiliirdim. Eşimde dernekte destektiler.

Derneğin çevrim içi dersleri başlayınca bunu yapabileceğim inancı iyice arttı. Artık biliyorum ki yapabilirim. İki çocuk annesi olsam da her şey bitti gibi görünse de ben yeniden başlamaya hazırdım.

Geçen sene açık öğretim lisesinden mezun oldum. Bu sene üniversite sınavına elimden geldiğince hazırlandım. Şuan tercih dönemindeyim dilerim herkes hayalini yaşar. Benim naçizane tavsiyem okuyun özellikle kız çocukları okuyup kendi ayakları üzerinde dursunlar.

Ben her şey bitti derken yeniden başladım. Okuyup psikolog olup, gönüllü olarak yurtlarda görev yapacak, benim gibi olan çocuklara yol gösterip destek olacağım.

İşte benim vazgeçmiş iki çocuk annesinden psikolog olma hayalini gerçekleştirmeye karar vermiş Merve'ye dönüşüm hikayem böyle...

ÖZEL TEŞEKKÜR

Bu sayımızın kapak resmini çizen sevgili Yusuf Akgün'e
ve
İlk sayımızdan sonra yazarlarımıza/çizerlerimize hediye
ettiği kitaplarla yanımızda olduğunu hissettiren
Hayriye Alptekin'e

Çooook Teşekkür Ederiz